

urigtige, men jeg skal ikke dvæle videre herved, da Konseilspræsidenten, hvis jeg ikke har hørt feil, senere erklærede, at han var bleven tilfredsstillt ved den Forklaring om den rette Forstaaelse af dette Punktum, der blev givet af en af mine ærede Medforlagsstillere, Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Kreds (S. A. Hansen). Den Forklaring, han derover gav, stemmer fuldkommen overeens med min Opfattelse, som derimod ikke stemmer fuldt saameget overeens med, hvad der er udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen). Jeg er nemlig aldeles enig med den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) deri, at Vægten i Kongens og den danske Regjerings Bestræbelser siden 1848 og lige til den seneste Tid hviler netop paa, at man har søgt at værne om det danske Riges Selvstændighed og Uafhængighed af fremmed Indflydelse; man har til forskjellige Tider søgt at ordne Statsforholdene snart i den ene, snart i den anden Form, men man har dog bestandig haft hiint Formaal for Øie, hvilken Skikkelse man end har tænkt paa at give Forholdenes Ordning. Det var fornemmelig den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer), som angreb dette Punktum i Adressen, idet han endog sagde, at hvad der deri er sagt, var ikke blot urigtigt, men endogsaar falskt. Jeg vil dog forudsætte, at han ikke har lagt anden Betydning i Ordet „falskt“ end den, der ligger i Ordet „urigtigt“, og gaaende ud derfra skal jeg forsaavidt ikke opholde mig videre ved denne hans Udtalelse. Foreløbigen har jeg et lille Mellemværende at afgjøre med den ærede Rigsdagsmand af en mere personlig Natur. Han hører til dem, der have taget Forargelse af, at jeg henstillede, hvorvidt man ikke ved denne Leilighed kunde vise den Resignation at lade Meningsforskjellighederne angaaende mindre væsentlige Punkter træde tilbage, og han bebrejdede mig navnlig, at medens jeg havde formanet Andre til at vise denne Resignation, havde jeg vist, at jeg selv kun i en ringe Grad var istand til at gjøre det. Det Exempel, han anførte derpaa, forekommer mig imidlertid høist beundrerligt. Han troede at finde en Uoverensstemmelse imellem, hvad jeg har udtalt her idag,

nemlig angaaende Opretholdelsen af Kronens Ret, og Indholdet af Adresseforslaget; men det er dog klart, at, hvis jeg skulde have brugt en Udtalelse, som ikke tilfulde fandt sit tilsvarende Udtryk i Adressen, maatte dette netop tyde paa, at jeg havde vist Resignation med Hensyn til dennes Affattelse, og det er altsaa saa langt fra, at han kunde anføre dette imod mig som Beviis paa Mangel af Resignation, at det tværtimod maatte tyde paa det Modsatte. Men der er slet ikke en saadan Modsetning tilstede. Det er blevet paaviist fra andre Sider, hvorledes det i det 4de Stykke af Adressen er udtalt, at Kronens Ret er angreben og skal hævedes. Den ærede Rigsdagsmand savner imidlertid paa dette Sted en saa bestemt Udtalelse af, at Folket er rede til at offere Liv og Blod, Penge og Gods for Opretholdelsen af Kronens Ret som den, der senere i Adressen forekommer med Hensyn til, at det er rede til at bringe disse Offre for Opretholdelsen af det danske Riges Selvstændighed. Det er nu vistnok saa, at denne Redebonhed til at bringe Offre er fremhævet noget skarper i det 5te end i det 4de Stykke af Adressen, men dette har sin Grund i de tilstedeværende faktiske Forhold. Det er under Indflydelsen af disse Forhold, at Tanken om Adresseforslaget overhovedet er bleven til, og at det er fremkommet her i Thinget, og det er naturligt, at disse Forhold ogsaa have maattet udøve deres Indflydelse paa Affattelsen af Adressen. Men nu forekommer det i det Mindste mig — jeg skal i saa Henseende kun tale for mit eget Vedkommende, navnlig da det er de af mig brugte Ord, der paa en Maade have givet den ærede Rigsdagsmand Anledning til at bringe dette Spørgsmaal frem — at det, som der for Alvor er Fare for i denne Stund, det, der kan blive Spørgsmaal om at kæmpe for paa Liv og Død, det er ikke Monarkiets Integritet; jeg veed vel, at der er gjort frælle Angreb derpaa, men jeg troer ikke, at Faren just truer derfra. Faren, troer jeg, truer det danske Riges Selvstændighed, og det er naturligt, at, naar man har den Tro, og man overhovedet finder det rigtigt at henvende sig til Majestæten med en Udtalelse om Folkets Redebonhed til at bære de Offre, som For-